

L'APUNT

El color de pell dels Oscar

Xavier Roca

Sempre predisposat a la polèmica, el director Spike Lee –secundat per personalitats com l'actriu Jada Pinkett Smith– ha fet una crida a boicotejar l'entrega dels Oscar d'aquest any per la manca de nominats afroamericans en les principals categories. Presentadora de la cerimònia en alguna ocasió i guanyadora ella mateixa de l'Oscar a la millor actriu

secundària –per *Ghost*–, Whoopi Goldberg s'ha oposat a aquest boicot –que posa entre l'espasa i la paret el presentador de la festa, Chris Rock– al·legant que la discriminació racial en la indústria de Hollywood no és cosa d'una única nit a l'any. La discussió torna a posar sobre la taula un debat etern entre la correcció política i la llibertat d'elecció.

a Gràcia

La porta de l'antiga
Cooperativa Pau i Justícia ja s'adreça als usuaris de l'Obrador des de fa més d'un any ■ SALA BECKETT

teatre i la representació. És, doncs, el far de Catalunya i també té prou pes per ampliar la visibilitat cap a Europa. L'adéu a Gràcia s'ha convertit en un "benvinguts" més atractiu.

Ara, Sixto Paz

La companyia Sixto Paz, liderada per l'actor Pau Roca, també havia de ser en aquest comiat. Perquè ja estrena, habitualment, una producció a la Sala Beckett al mes de gener. El 2013 hi va presentar *Si existeix, encara no ho he trobat*, de Nick Payne

Sixto Paz: 10.000 espectadors a la Beckett, amb tres títols que voregen el 90% d'ocupació

(2.116 espectadors i un 86% d'ocupació). El 2014 hi va fer el ple amb *Pulmons*, de Duncan Macmillan (4.747 espectadors i un 98,4%), a més de gaudir d'una àmplia gira per Catalunya. El gener passat, finalment, hi va presentar *L'efecte*, de Lucy Prebble (3.579 espectadors i un 91% d'ocupació). Casares no la vol definir com una companyia resident –un concepte que creu que sovint es fa servir massa a la lleugera– per aclarir la confiança evident entre els dos equips.

Per primer cop, Sixto Paz presenta a la casa dels dramaturgs una peça d'autoria catalana. Jan Vilanova, membre de la companyia, ofereix un suggeridor treball sobre la història partint d'un fet real:

l'assassinat de 30 membres de la resistència francesa a mans dels nazis el 16 de juny del 1944, entre els quals hi havia l'historiador Marc Bloch. La peça crea un paral·lelisme entre el fet històric i les maneres de recordar-lo, a partir d'un professor d'història (Miquel Gelabert), un estudiant (Pau Roca) i la seva xicota (Vicky Luengo), que resultarà ser, a més, la filla del professor. Vilanova reivindica la història que proclamava Marc Bloch: exigia que la història havia de suposar molt més que les grans dates i que havia de respondre a la història dels homes i les seves consciències. Casares insisteix que "el record de la història és la traïció de la història real". En tot record, hi ha un punt de vista que el contamina.

Sixto Paz es caracteritza per uns muntatges que atrapen un perfil molt ampli d'espectadors, amb un tema de fons que genera empatia i que ha esdevingut un referent a l'hora d'atendre el públic i incitar-lo a veure més teatre i recomanar-lo. De fet, ells van crear la taquilla inversa: cobrant allò que el públic volia pagar al final de la funció, van acabar millorant la mitjana de preus habitual (perquè molts preus depenen de les ofertes de les empreses de *ticketing*). Aquest cop, però, no s'aplicarà la fórmula de la taquilla inversa. Sí que hi ha garantida la possible conversa dels membres de la companyia, després de cada funció. Tampoc presentaran el llibre blanc de la producció (per fer pedagogia del que costa fer un espectacle), tot i que insinuen que aquests punts poden aparèixer en la conversa i que no es defugen mai. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Miquel Gelabert és Marc Bloch durant l'execució ■ P. BOSCH

Directe com un cop de puny

HISTÒRIA

Autor: Jan Vilanova Claudín
Director: Pau Roca
Intèrprets: Miquel Gelabert, Vicky Luengo, Pau Roca / Enric Cambray
Divendres, 22 de gener (fins al 21 de febrer) a la Sala Beckett.

La grafia del títol ja deixa ben clar quin és el reclam de la peça: la interpretació de la petita història, la dels soldats a les trinxeres (Wittgenstein va ser capaç de fer un tractat sobre la lògica mentre feia guàrdia a la Primera Guerra Mundial?!), que completi la corrua de reis, presidents i dates de grans batalles. En aquest sentit, l'historiador té dots d'investigador privat i d'arqueòleg minucios que no en té prou amb un document, sinó que l'ha de posar a contrallum per veure si és versemblant. Tota persona té una altra feina inajornable: saber gaudir de les oportunitats de la vida, com poden ser la família o la parella.

Sixto Paz sempre ataca amb obres que evocuen un món de valors lloables i les contradiccions de la petitesa dels personatges

que els toca enfrontar-los. Fins ara, manava una certa heroïcitat d'estar per casa, amb algun apunt tràgic. Ara, afronten una peça que és clara en l'exposició. És un cop de puny directe. Se salpebra amb una trama íntima, que batega la vida que els llibres d'història poden enterrar, i es permet que hi hagi la traïció, el silenci o l'error. És un cop d'efecte imprescindible per atraure el públic amb uns personatges que són empàtics. Aquests silencis d'avui són els que també es produeixen en els fets històrics i que costa tant de fer entenedors: com la d'una execució de 30 membres de la resistència per part de l'exèrcit nazi un 16 de juny del 1944. No cal èpica per a un acte heroic, encara que es produeixi de nit, i sense, aparentment, testimonis.

Sixto Paz torna a clavar fins al fons, amb intensitat i alguna sorpresa. Lloable paper dels actors, també el de Cambray, que divendres feia la primera de les substitucions de Roca. Una feïnada que demostra un gest còmplice amb la manera de fer del grup.

sió de nova autoria que fa més d'una dècada que va creixent i consolidant-se.

El trasllat a la nova ubicació ha estat lent. El desembre del 2011 es va fer una primera presentació del futur equipament a Can Felipa. En plena crisi, la maqueta avalava l'ambició per situar la Sala Bec-

kett com una casa dels autors per a tot Europa. Les obres, però, que van començar el novembre del 2014, en van ressituar les possibilitats. Tot i que s'hagi perdut una planta respecte al projecte habitual, l'espai continua sent un punt de trobada ideal entre l'exercici d'escriure